

BOGDAN TEODORESCU

SPADA

Bogdan Teodorescu (1963) a absolvit Facultatea de Instalații a UTCB în 1987, apoi Colegiul Național de Apărare în 2000 și este doctor în comunicare din 2006. Jurnalist și manager de presă din 1990, profesor de marketing politic și electoral la SNSPA din 1997, membru al Asociației Internaționale a Consultanților Politici (IAPC) și al Asociației Europene a Consultanților Politici (EAPC) din 2001 și membru al Uniunii Scriitorilor din România din 2004.

A fost numit între 1996 și 1997, Secretar de Stat, Ministru interimar în Departamentul Informațiilor Publice.

A deținut funcția de președinte al Institutului Pro între 2004 și 2007.

A publicat peste 1500 articole în presă, a realizat 750 de emisiuni de radio și televiziune.

Autor și coautor la zece volume, dintre care trei romane și un volum de poezie pentru care a primit Premiul de debut al Editurii Albatros (1982).

Dintre lucrările științifice semnate de Bogdan Teodorescu, cea mai recentă este **CINCI MILENII DE MANIPULARE**, apărută la TRITONIC grup editorial în noiembrie 2007. Volumul a devenit imediat un bestseller național.

Romanul **SPADA** a apărut în prima sa ediție în 2002 la Editura Albatros.

SPADA thriller politic

Amiază toridă de vară în piața Obor.
Un personaj din lumea interlopă este asasinat
cu o lovitură de cuțit în gât.
În zilele următoare — noi victime.
Cei uciși aparțin unei comunități etnice.
Asasinul — necunoscut. Presa îl botează SPADA.
Politicienii se întrec în declarații fulminante,
serviciile fac cercetări, UE este îngrijorată,
mass-media face rating, România e află în pragul
unei crize interetnice...

Un roman cu personaj colectiv –
România și lumea ei de cuvinte reci și calde,
bune și rele, frumoase și hăde...

Un roman talk-show!

Acest roman este o operă de ficțiune.
Orice asemănare cu personaje sau fapte reale este strict
întâmplătoare și neintenționată.

1.

Toropeala duminicii de vară se lăsa și peste Piața Obor. Căldura alunga oamenii în case și pe tarabagii îi obliga să se ascundă la umbra dughenelor. Pe grătarele din jurul pieții mai sfârâiau niște mititei dubioși, iar la mesele murdare, din plastic, zăceau în fața halbelor de bere câțiva bărbați care n-aveau niciun chef să-și vadă prea curând nevestele. În colțul dinspre piață al Magazinului Bucur Obor, Neluzis Muscă mișca în fața a trei-patru clienți cutiuțele de chibrituri și repeta mecanic „asta are, asta n-are“. Plătise o grămadă de bani ca să i se permită să lucreze în Obor și lucrurile nu mergeau bine. De aceea mai trăgea acum la spartul târgului, cu toate că vadul se dusese. La câțiva metri distanță de măsuța lui se învârtea o bătrână pe care o fripsese de vreo 50000 de lei. Îl rugase să-i dea banii înapoi, dar erau prea mulți de față ca să o facă. În general, dădea înapoi banii celor mai amărâți decât el, nu-și făcea păcat cu ei, dar ceva la bătrâna asta îl enerva. Nu era pensionara tipică a momentului, care încercase și ea marea cu degetul. Mai trase o dată cu ochiul spre ea și decise că nu-i dă nimic înapoi.

Învățase meseria de la nea Fane Surdu, dar niciodată n-o să-i meargă mâinile atât de repede. Plus că nea Fane știa să spună bancuri, să vorbească cu clienții, să-i facă din vorbe înainte de-a le lua banii. Și oamenii plecau de acolo mulțumiți. Până acum era să ia de două ori bătaie de la niște muncitori mari cât ușa care au și pierdut ca proștii peste juma' de milion odată.

Își strânse măsuța, o repezi scurt pe bătrâna care mai avu o tentativă de a-și recupera banii și o luă spre casă. Ar fi băut o bere, dar între el și terasă stătea bătrâna în cauză, care mai bombănea, mai plângea, dar n-avea de gând să plece în altă parte.

În gangul din spatele magazinului era umbră și, deși mirosea urât, se opri să-și tragă sufletul. Când se pregătea să iasă din gang văzu un individ îmbrăcat cu un parpalac lung, gri-albicios, care se îndrepta

spre el. Ajuns la doi metri de el, individul își dădu deoparte cu un gest larg pulpana parpalacului și scoase la iveală o sabie pe care o răsuci scurt și o înfipse în gâtul lui Muscă.

2.

Mai era mai puțin de o oră până la închiderea ediției și pe holurile redacției era deja liniște. O bună parte din oameni era în concediu și subiectele oricum lipseau. Victor Iacobescu răspunse plictisit la telefonul mobil pe ecranul căruia nu era afișat nici un număr, alt șmecher care se protejează:

— Salut Victor!

— Să trăiți, dom' comisar... Ce faceți ?

— Vezi că e unu' cu gâtul luat în spate la Bucur Obor.

— Cine e?

— Un țigan... Nu știi mai multe. Dacă trimiți pe cineva repede îl mai găsești acolo.

— E răzbunare, e reglare?

— Ți-am zis că încă nu știu... Mai vorbim.

Peste mai bine de o oră echipa se întoarse de pe teren cu câteva poze, în care cel mai vizibil element era o mare baltă de sânge, și cu o frântură de poveste. Mortul, poreclit Muscă, era un țigănuș de vreo 25 de ani, cunoscut prin Obor că lucra la alba-neagra de cinci-șase luni. Era din gașca lui Bebe Sliț și nimic mai mult. Un plutonier le spusese că probabil nu-și plătise niște datorii. Oricum avea peste două milioane la el și banii nu-i fuseseră luați. Fusesse lichidat cu o lovitură de cuțit în gât. O singură lovitură.

Victor schimbă puțin coperta, deși era la limita timpului, și înghesui o poză și cinci rânduri despre crima din Obor. Oricum era cea mai tare știre a zilei. A doua zi, mai primi de la un martor ocular care — bineînțeles — solicita anonimatul o poveste legată de o bătrână căreia Muscă i-a luat banii la alba-neagra și care l-a blestemat să-i ia cineva gâtul. Și mai află că Muscă datora o groază de bani unui învârtit din lumea interlopă, Avakian — un armean, celebru și pentru fetițele pe care le avea în dotare. Victor mai scoase o copertă cu blestemul bătrânei, publică o poză mai mare a locului crimei, cu balta de sânge și cu cadavrul acoperit de o pânză neagră și în text insinuă

povestea datoriei și a unui cămătar care ar putea avea motiv să îi ia gâtul lui Muscă. Dădu drumul la ziar și apoi îl căută pe Avakian, cu care se întâlnește noaptea târziu la Vox vis-à-vis de guvern. Avakian nu recunoaște că Muscă avea vreo datorie la el, nici nu negă, dar insistă ca această pistă să nu mai fie preluată în ziar. Metodele lui de recuperare a banilor se bazează pe elementul cheie al păstrării în viață a datornicului. Acesta putea fi speriat, îi puteau veni patru moldoveni solizi cu un coșciug acasă, dacă nu înțelegea îi tăia cineva un deget cu foarfeca, dar de ce să fie omorât? Cine ar avea de câștigat din asta?

În finalul convorbirii, Avakian plătește consumația și îi pasă în drum spre mașini un plic lui Victor. Cinci mii de dolari pentru ca nici numele, nici ipoteza cămătarului să nu mai apară. În drum spre casă Victor realizează că nici un alt cotidian important nu a dezvoltat subiectul mortului de la Obor și probabil că de aici și suma mai mare ca de obicei aruncată de Avakian. Se gândi să sune o cocotă să treacă pe la el, dar până la urmă renunță. Înainte de a adormi primi un telefon de la prietenul său comisarul pe care-și aminti că trebuia să-l plătească.

— Victore, devine groasă... Am mai găsit unul.

— Unul ce...

— Alt țigan, tot cu alba-neagra, tot cu gâtul tăiat.

— Unde?

— În piața Sudului.

— Tot al lui Sliț?

— După toate aparențele nu... Vezi că deja s-au băgat televiziunile pe caz. Dacă vrei date, mișcă-te acum.

Primul lucru pe care-l verifică Victor dimineața era dacă și mortul cel nou, Bulgaru' cum era cunoscut, avea datorii la Avakian. Nu putea să aibă, fiindcă era bogat, chiar foarte bogat, făcea meseria asta din plăcere, nu pentru bani. Bulgaru' circula în Mercedes, era băgat în contrabandă cu alcool, avea pile și pe la guvern, unsese destul de sus în poliție și nimeni nu-l deranja. Nu practica alba-neagra, ci avea propria sa rețea de jucători. Și uneori ieșea în piață să le arate ucenicilor ce înseamnă meseria. Ultima ieșire îl costase cam scump.

Victor trată cazul separat, construiește o poveste despre Bulgaru', personaj bine plasat în lumea interlopă, dar a doua zi constată că un alt cotidian îi luase fața cu un titlu bombă: „Ucigașul de țigani“.

Doar după doi e cam mult să vorbești despre așa ceva.

Dar spre sfârșitul săptămânii apăru și al treilea. Tot țigan, tot din lumea interlopă, un pește mai mic, dar pește care lucra cu fete din Moldova și Ucraina, găsit pe linia de centura tot cu gâtul tăiat.

Probabil a fost surprins când făcea rondul pe la fetele aflate la treabă.

3.

Consilierul prezidențial pentru comunicare și relația cu presa, Valeriu Istrate, avea, din nou, ceea ce el obișnuia să numească o stare tâmpită. De-abia revenise din concediu petrecut într-o plicticoasă insulă grecească și la Palat găsisese mult prea multă treabă de făcut. Încercă să citească sintezele de presă din cele 10 zile în care fusese plecat, dar lipsa de chef era suverană. Singurul lucru interesant din meseria lui erau recepțiile, primirile de la Palat sau delegațiile peste hotare. Șirurile de oficiali români politicoși, care zâmbeau dulceag Președintelui și delegației acestuia, oficialii străini, discuțiile neimportante de la mese, cumpărăturile făcute în grabă — așteptat de mașina ambasadei —, garda de onoare de la plecare și de la sosire, toate acestea erau premiul pentru nesfârșita oboseală și uriașul plictis din restul timpului.

Nu-i suporta pe jurnaliștii români, fiindcă erau prea puțini respectuoși și fiindcă erau prea insinuanți și fiindcă încă de la începutul mandatului îl atacaseră. Deși nu-i plăcea să recunoască, știa că primise această funcție și rămăsese în ea numai și numai datorită mamei sale, o foarte apropiată prietenă a Președintelui.

Tocmai când se pregătea să cam dispară de la serviciu pentru încă o minunată raită prin magazinele de confecții — marea lui pasiune erau costumele de haine —, o tânără de la biroul de presă apărură cu o nouă sinteză în care cap de afiș era problema unui ucigaș în serie ale cărui victime erau țigani. După ce privi în diagonală raportul își spuse că ucigătoarea căldură de final de iulie îi atinsese și pe cei din serviciu, mai rămânea să-i aducă sinteze cu violuri și cu pedofili.

Într-un scurt acces de furie intenționează să facă un raport în care să se plângă de tratamentul la care este supus. În loc să primească materiale despre probleme majore, despre situația internațională, despre dedesubturile luptei politice din România, despre crizele globale ale zonei instabile a Balcanilor era chinuit cu povești lungi despre asasini. Nu mai scrisese raportul, dar își promise că se va plânge Preșe-